

Отже, для посилення зв'язку між податком на прибуток та інвестиційною активністю, увагу слід зосередити не на загальному, а на інвестиційно спрямованому зниженні податкового навантаження.

Список використаних джерел:

1. Реформування податкової системи України відповідно до європейських стандартів : матеріали IV наук.-практ. конф., 18 груд. 2012 р. / Держ. податк. служба України, Нац. ун-т держ. податк. служби України, Н.-д. центр з пробл. оподаткування ; редкол.: П. В. Мельник, Л. Л. Тарангул, А. М. Новицький. – Ірпінь : [б. в.], 2012. – 545 с. : рис., табл.

УДК 330.341.

Юркевич О.М.

к. е. н., доцент кафедри інвестиційної діяльності

ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

Державна підтримка формування інноваційної інфраструктури

Створення в Україні сприятливого інноваційного клімату, залучення стратегічних інвесторів, розробка та задіяння необхідних механізмів та стимулів для підвищення зацікавленості підприємницького сектору у запровадженні наукоємних технологій є необхідною умовою для переходу на інноваційну модель розвитку. Лише на основі реалізації заходів щодо активізації інноваційної діяльності та оновлення виробничої інфраструктури можна очікувати подолання негативних тенденцій в українській економіці

Необхідність активізації інноваційних процесів обумовлена специфікою української економіки. Характерними рисами сучасної моделі вітчизняної економіки є:

– високий ступінь зносу виробничих фондів промисловості та інших галузей реального сектора економіки;

- різке зниження темпів впровадження сучасних технологій у виробництво унаслідок недостатнього його інвестування;
- переважно сировинна спрямованість економіки, а також експортна орієнтація сировинних галузей;
- домінування на споживчому ринку та ринку продукції виробничого призначення переважно імпортних товарів, які раніше традиційно вироблялись вітчизняними підприємствами;
- висока матеріало – та ресурсоемність виробництва;
- постійне зниження доходів виробників та рівня добробуту населення, внаслідок чого зменшується обсяг коштів для оновлення виробництва та зростання платоспроможного попиту.[1]

Якщо проаналізувати сучасний розвиток світової економіки, можна відзначити посилення державної підтримки науково-технологічної та інноваційної сфери. Така тенденція характерна навіть для країн, які мають високий рівень конкурентоспроможності.

У світі виділяють дві основні моделі інноваційного розвитку: англо-американська за якою створюються сприятливі умови для розвитку бізнесу в цілому та надаються податкові преференції компаніям, які займаються інноваційної діяльністю, та франко-японська, заснована на визначенні урядом пріоритетних напрямів інноваційно-технологічного розвитку, яким надається суттєва державна підтримка. Основна різниця між ними полягає уступені участі держави при виборі заходів підтримки інноваційної діяльності.

До основних інструментів державного стимулювання науково-технічної та інноваційної діяльності можна віднести: державне замовлення, надання грантів; пільгове кредитування; пряме інвестування; надання фінансових гарантій; надання фіскальних преференцій; надання послуг нефінансової підтримки, до яких відноситься створення інноваційної інфраструктури.

Як вже зазначалось, в кожній країні існує своє співвідношення між масштабами застосування прямих та непрямих форм підтримки науково-технічної та інноваційної діяльності. Однак можна виділити певні постулати,

яких варто дотримуватись незалежно від того яким формам віддана перевага. По-перше, податкові преференції мають надаватись за прозорими критеріями і чіткою процедурою отримання, що знизить можливість дискримінації. По-друге, при підтримці проектів, які мають визначальне значення для розвитку економіки країни та її безпеки перевага має надаватись нефіскальним методам (державним замовленням, кредитам та грантам, фінансовим гарантіям та прямим інвестиціям) на основі програмно-цільового методу. По-третє, варто мінімізувати пряме адміністративне втручання в процеси інноваційного розвитку суб'єктів господарювання.

На ефективність інноваційних процесів в економіці впливає як безпосередньо ефективність діяльності окремих суб'єктів, так і ступінь їх взаємодії з приводу створення і використання нових знань, що обумовлюється наявністю середовища такої взаємодії, а саме інноваційної інфраструктури.

Відповідно до Закону України "Про інноваційну діяльність" інноваційна інфраструктура – це сукупність підприємств, організацій, установ, їх об'єднань, асоціацій будь-якої форми власності, що надають послуги із забезпечення інноваційної діяльності (фінансові, консалтингові, маркетингові, інформаційно-комунікативні, юридичні, освітні тощо).

Як видно, в даному визначенні відсутні ключові ознаки, які б вирізняли саме інноваційну інфраструктуру. Намагаючись зрозуміти зміст цього поняття необхідно відповісти на питання: які інститути можуть створити і забезпечити умови для виробництва нових знань, нововведень та їх комерціалізацію? Багато наукових ідей, вироблених в Україні, не втілюються через відсутність інфраструктури, яка допомогла б перетворити наукову ідею в інновацію.

В найбільш узагальненому вигляді можна виділити п'ять основних типів утворень, які представляють інноваційну інфраструктуру: регіон науки, технополіс, науковий (технологічний) парк, індустріальний (промисловий) парк, кластер. Провідні країни та країни, що вдало розвиваються, мають позитивний досвід створення технопарків, технополісів, кластерних структур, бізнес-інкубаторів, зон пріоритетного розвитку тощо. Такі країни, як США, Німеччина, Велика Британія, Фінляндія, Китай, Туреччина, Південна Корея займають передові позиції у науково-технологічній сфері за рахунок

створення та ефективного функціонування різних ланцюгів інноваційної інфраструктури.[1]

Відзначимо, що в Україні дуже повільними темпами реалізуються заходи щодо створення інноваційної інфраструктури та бізнес-середовища, які повинні забезпечити формування національної інноваційної системи. Однак вже є певні інноваційні структури: 12 технопарків, 28 інноваційних бізнес-інкубаторів, 28 інноваційних центрів. Діють Український інститут науково-технічної інформації та 9 регіональних центрів науки, інновацій та інформатизації.[3]

В Україні розроблена Концепція Державної цільової економічної програми розвитку інноваційної інфраструктури на 2017-2021 роки, мета якої полягає у створенні умов для розвитку інноваційної інфраструктури, наданні допомоги науковцям, інноваторам та підприємствам. Вважається, що завдяки програмі вдасться створити нові інноваційні установи, збільшити частку інноваційних підприємств і продукції, підвищити конкурентоспроможність економіки, зберегти й розвинути науково-технічний потенціал та інтелектуальний капітал країни.

Список використаних джерел:

1. Л. М. Матросова Інноваційний розвиток економіки / Л. М. Матросова //Економічний вісник Донбасу. – 2013. – № 2 (32). – С. 206-209.
2. Про схвалення Концепції Державної цільової економічної програми розвитку інноваційної інфраструктури на 2017–2021 роки : Проект розпорядження Кабінету Міністрів України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу:
http://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:INjd_VENjV8J:cg.gov.ua/web_docs/1/2015/10/docs/.